

Absoluuttinen Nollapiste, Joen Silmille

Pienen kylän nuoret rakastuvat serkkuihin
Geenit rasittuvat, min tiedn

Milt tuntuu yltien miehest
Kun lapioi hän polun kotinsa kohdalta
Umpeen, missä oja alkaa

Polun takaa outo metsä tuntuu isommalta
Ei taivas oo en vriltn
Kuin uskontokirjan kuvassa
Tai kuten olutmainoksessa
Pienen kylän taivas

Isni ikkunat kivitt
Kun saavun kotiini lapioimaan
Ettei sstminen nyt ketn jalosta

Nin isni rippikuvan niin kki
Ilman valmistavaa varoitusta
Kuin uideessani kohti matalaa
En arvaa osuvan pohjaan vielä siin varpaiden
Tummaan veteen kirjoitan isni nimestä anagrammin
Siis olen turvannut siihen, ettei matalassakaan pohjaa erota

Isni ikkunat kivitt
En tarkoittanut livist
Sstminen ei hnest ketn jalosta

Kun maatila lopetetaan
Sen karttamerkintä muuttuu
Lehmä, jolla on lkitys vielä j
Vaikeasta kolosta isni heittmn rahan noukin
En suostunut sekaantumaan serkkuihin

Kivehen polku ehtii
Tie kapenee myhemmin
Taloon, josta lhdin
En polku ylt